

Abádszalók, 1910. január 30.–Verőce, 1993. július 12.

Kőműves segédlevelet szerzett, a két világháború között szakmájában dolgozott. 1930-ban lett az építőmunkás-szakszervezet tagja, 1940-1941-ben országos titkárrá választották, sztrájkok, bérmozgalmak vezetője volt. 1935-ben csatlakozott az illegális kommunista párthoz. Jelentős szerepet vállalt a Magyar Történelmi Emlékbizottság 1942. március 15-i tüntetésének megszervezésében. 1944. március 19. után a fegyveres nemzeti ellenállásban tevékenykedett, az MKP katonai bizottsága tagjaként fegyvert és lőszert szállított az újpesti partizáncsoportnak. 1945-ben az MKP ún. R gárdájának vezetője, 1948-tól az MKP KV Szervezési Osztály alosztályvezetője volt, majd 1952-ben a Magyar Néphadsereg hivatásos tisztje lett. 1957. március 1-jén vezérőrnagyi rendfokozatban a Munkásőrség országos parancsnoka és szervezője lett; 1962. február 26-án megbízatása alól ideiglenesen felmentették. 1959. december 5-étől az MSZMP Központi Bizottság pót-, 1962. november 24. és 1966. december 3. között rendes tagja volt. Nyugdíjazásáig a 42. sz. Építőipari Vállalat igazgatója volt.